

Geert en Ingrid koesteren hun lauriercollectie

“Altijd op zoek naar bijzondere planten en cultivars”

Geert Devriese is de derde generatie op het sierteeltbedrijf, dat hij runt samen met zijn echtgenote Ingrid. Zijn moeder nam het bedrijf over van haar tantes en teelde vooral potchrysanthen en perkplanten. Op zijn achttiende kocht Geert zijn eerste 1000 laurierplantjes. De laatste exemplaren van die eerste stekbeurt heeft hij pas dit voorjaar verkocht aan een Brits bedrijf, dus planten van 35 jaar oud. Dat is niet de doorsnee leeftijd, maar je bent toch al snel enkele jaren bezig vooraleer een laurier verkoopbaar is.

Patrick Dieleman

 Geert en Ingrid
Devriese-Luyssen

 Sierteelt:
Vlaamse laurier,
Lagerstroemia,
Choisya.

www.sierplant.be
sinds 2017
Erkend ambachtsman

 Locatie: Wingene
(West-Vlaanderen)

Ingrid studeerde economie en kwam in de sierteelt terecht toen ze Geert leerde kennen. “Geef mij maar het buitenwerk. Ik word gek als ik hele dagen bureauwerk zou moeten doen.” Ze organiseert het werk, ook als er in het voor- of najaar één of twee seizoenarbeiders meewerken. Daarnaast staat ze in voor de verkoop, onder meer op beurzen. Ingrid weet ook perfect hoeveel planten er van elke variëteit staan op het bedrijf. Geert is verantwoordelijk voor het papierwerk, zowel de facturatie als het in orde zijn met allerlei reglementeringen. Daarnaast houdt hij zich ook bezig met de gewasbescherming en bemesting. Daarmee vullen ze mekaar mooi aan.

Passie voor planten

Geert had altijd al een passie voor planten. “Ik ben steeds op zoek naar meer informatie en naar bijzondere soorten en cultivars. Het kostte wat moeite om kennis over laurieteelt te verzamelen, omdat het wereldje toen ik startte nog heel gesloten was. Met de komst van het internet ging er een hele wereld open. Dat laat toe om contacten te leggen met liefhebbers van over de hele wereld.”

Aanvankelijk leefde Geert zijn interesse uit op laurieren, meer precies de *Laurus nobilis* die in Vlaanderen gekweekt wordt als kuipplant. Je hebt exemplaren in onder meer bolvorm, bol op stam, piramide en zuilvorm. Het is een traditionele teelt in het Brugse en het noordwesten van Oost-Vlaanderen. Dat heeft ertoe geleid dat ‘de Vlaamse laurier’ na de Gentse azalea en de Hongaarse roos het derde niet-eetbare product is dat van Europa een Beschermd Geografisch Aanduiding (BGA) kreeg toegekend. Geert is al 25 jaar voorzitter van de Vlaamse lauriervereniging, die zich achter de erken-

ning schaarde. Maar hij zit ook op andere vlakken niet stil: “In onze collectie hebben we een veertigtal verschillende soorten en cultivars van vooral *Laurus nobilis*, maar ook van *Laurus azorica* en *Laurus novocanariensis*. We hebben ook eigen klonen geselecteerd en ik ben nog steeds op zoek naar meer winterharde types. Voor dat selectieprogramma zijn we vertrokken met materiaal afkomstig van laurieren die al meer dan 25 jaar zonder vorstschade in Vlaamse tuinen staan.” Zijn collectie werd door de NPC (Nederlandse plantencollecties – www.plantencollecties.nl) erkend als referentiecollectie.

“Met de komst van internet ging de wereld open.”

Lagerstroemia en Choisya

Tijdens onze wandeling door het containerveld was me een plantensoort opgevallen die ik niet kende. Ik zag exemplaren met witte, roze, rode of paarse bloemen en – gezien de herfst – verschillende blad tinten. Het verwonderde Geert niet dat ik de Lagerstroemia niet kende. Hij is de enige die ze kweekt in België. Ook van dat geslacht is hij NPC-collectiehouder. Ten slotte is er ook nog een collectie Choisya. “Die past mooi bij de Lagerstroemia”, legt Ingrid uit. “Lagerstroemia is bladverliezend en dan presenteert de Choisya daar mooi tussen.”

Afzet in binnen- en buitenland

Het werkt Ingrid wel eens op de heupen dat die plantencollecties ruimte vragen in de serres. Positief vindt ze dat die

verzamelingen wel resulteren in een breder assortiment, waardoor ze zich meer richten tot tuincentra voor de verkoop. “Daardoor kunnen we een iets grotere marge realiseren. Wie slechts enkele soorten kweekt, zit qua assortiment veel beperkter maar kan een grotere massa aan.” Geert vertelt dat hij al had uitgemaakt dat hij geen massaproduct ging telen toen hij net afgestudeerd was. “Het zoeken moet kunnen blijven. We zijn ook per toeval in de Lagerstroemia gerold, toen enkele planten meekwamen met een zending *Magnolia grandiflora* uit de VS. Ik werd onmiddellijk verliefd op hun kleur. Maar voor de verkoop moeten we opboksen tegen de onwetendheid bij tuinaannemers en tuincentra. Een collega vertelde me ooit dat het tien tot vijftien jaar kan duren vooraleer een nieuwe soort begint te renderen. Dat hebben we effectief zo ondervonden.” Geert en Ingrid trekken ieder jaar naar een twaalfstal tuinbeurzen. Daar krijgen ze feedback van plantenliefhebbers. De laurieren gaan vooral naar het buitenland. Meer dan 90% van de in Vlaanderen gekweekte laurieren wordt geëxporteerd, vooral naar Engeland. De Lagerstroemia vindt zijn weg naar liefhebbers in eigen land, maar een deel gaat ook naar onder meer Engeland, Duitsland en Zwitserland. “Een harde brexit zou een ramp zijn. Met de douane kunnen we leven. Voor Zwitserland moeten we ook de douane passeren, maar er is een douane-akkoord. Bij een harde brexit vrezem we een heel grote papierwinkel.” Een heel zeldzame soort of cultivar staat er niet op de bucketlist van Geert. “Als er al iets op staat, dan is het vooral het kunnen commercialiseren van een aantal soorten uit mijn verzameling. Dat houdt ook in dat die soort aanslaat bij de consument.” ■